

LANDSRÉTTUR

Dómur föstudaginn 28. janúar 2022.

Mál nr. 628/2020:

Ingibjörg Pálsdóttir og

Fossatún ehf.

(Sigurður Örn Hilmarsson lögmaður)

gegn

Veiðifélagi Grímsár og Tunguár

(Guðjón Ármannsson lögmaður)

Lykilorð

Lax- og silungsveiði. Stjórnarskrá. Félagafrelsi. Eignarréttur. Sameign. Aðildarskortur.

Útdráttur

I var eigandi jarðarinnar Fossatúns í Borgarbyggð en jörðinni fylgdi veiðiréttur í Grímsá. Þá rak hún ferðaþjónustu á jörðinni í nafni F ehf. Ágreiningur reis á milli I og F ehf. annars vegar og V hins vegar um þá ákvörðun V að selja veiðihús félagsins á leigu til almenns gisti- og veitingarekstrar utan skilgreinds veiðitíma samkvæmt lögum nr. 61/2006 um lax- og silungsveiði. I og F ehf. höfðuð mál á hendur V og kröfðust viðurkenningar á því að V væri óheimilt að selja veiðihús félagsins á leigu til almenns gisti- og veitingahúsarekstrar utan skilgreinds veiðitímabils samkvæmt lögum nr. 61/2006. Rétturinn tók fram að með dómi Hæstaréttar 13. mars 2014 í máli nr. 676/2013 hefði því verið slegið föstu að ákvörðun veiðifélags um ráðstöfun stangveiði á félagssvæði sínu og samhliða henni ákvörðun um gisti- og veitingarekstur í veiðihúsi á skilgreindum veiðitíma samkvæmt lögum nr. 61/2006 félli ótvírætt innan þeirra marka sem lög settu starfsemi veiðifélaga, sbr. c- og d-lið 1. mgr. 37. gr. laganna. Þá taldi rétturinn að ákvörðun V samræmdist hinum nýja e-lið sömu málsgreinar og væri félaginu heimil að lögum. Þá væri þessi starfsemi í nægjanlegum tengslum við þau verkefni sem V væru falin samkvæmt samþykktum þess. Tók Landsréttur því næst til skoðunar málsástæður I um það hvort heimild e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 bryti gegn réttindum hennar samkvæmt 2. mgr. 74. gr. og 72. gr. stjórnarskrárinnar. Landsréttur tók fram að í skylduaðild að veiðifélögum samkvæmt 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 fælist takmörkun á rétti veiðiréttarhafa til þess að skipuleggja veiði fyrir landi sínu auk þess sem ráðstöfun eigna veiðifélaga sem tilheyri veiðiréttarhöfum lúti sérstökum reglum. Af því leiddi að hlutverk veiðifélaga takmarkaðist á hverjum tíma af þeim verkefnum sem löggjafinn gagngert fæli þeim en ótvírætt þyrfti að vera að þau væru í nánú samhengi við tilgang laganna og þau markmið sem skylduaðildinni væri ætlað að tryggja. Ekki væri um það deilt að skylduaðild að veiðifélögum væri í þágu hagsmuna veiðiréttarhafa. Fyrir lægi jafnframt að löng hefð væri fyrir því hér á landi að

veiðifélög byggðu veiðihús í tengslum við nýtingu fiskistofna en þar væri veiðimönnum boðið upp á gistingu og veitingar á veiðitíma. Í málinu vægjust annars vegar á hagsmunir veiðiréttarhafa af því að eignum veiðifélags væri ráðstafað á hagkvæman og arðbæran hátt og hins vegar hagsmunir I af því að veiðihús félagsins væri ekki nýtt til samkeppnisrekstrar á sviði gisti- og veitingaþjónustu utan veiðitíma. Ljóst væri að útleiga veiðihúss til gisti- og veitingaþjónustu utan veiðitíma fæli í sér hagkvæma og arðbæra nýtingu eigna sem til hafi verið stofnað á þessum grunni í því skyni að félagsmenn megi njóta arðs af veiðiréttindum sínum. Yrði ákvæði e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 því talið í samræmi við tilgang laganna og þau markmið sem skyldu aðild að veiðifélögum væri ætlað að tryggja. Þegar metið væri hvort með ákvæðinu væri gengið lengra en þörf krefur í því skyni að ná markmiðum laganna yrði litið til þess að ef útleiga veiðihúss í eigu veiðifélaga væri bönnuð utan veiðitíma væru eignarréttindi félagsmanna skert umtalsvert. Þótt slík nýting gæti hugsanlega takmarkað arðsemi af samkeppnisrekstri á vegum I yrði ekki talið að hagsmunir hennar væru fyrir borð bornir með þeim hætti að það bryti gegn meginreglu íslenskrar stjórnskipunar um meðalhóf. Yrði því ekki talið að hin umdeilda útleiga veiðihúss V gengi svo nærri félagafrelsi I samkvæmt 2. mgr. 74. gr. stjórnarskrárinnar og 11. gr. mannréttinasáttmála Evrópu eða bryti gegn eignarrétti I samkvæmt 72. gr. stjórnarskrárinnar og 1. gr. samningsviðauka nr. 1 við mannréttinasáttmála Evrópu að hún væri V óheimil. Var V sýknað af kröfum I og F ehf.

Dómur Landsréttar

Mál þetta dæma landsréttardómararnir Arnfríður Einarsdóttir, Jóhannes Sigurðsson og Oddný Mjöll Arnardóttir.

Málsmeðferð og dómkröfur aðila

- 1 Áfrýjendur skutu málinu til Landsréttar 9. nóvember 2020. Áfrýjað er dómi Héraðsdóms Vesturlands 14. október 2020 í málinu nr. E-19/2019.
- 2 Áfrýjendur krefjast þess hvor um sig að viðurkennt verði með dómi að stefnda, Veiðifélagi Grímsár og Tunguár, sé óheimilt að selja veiðihús félagsins að Fossási í Borgarbyggð á leigu til almenns gisti- og veitingarekstrar utan skilgreinds veiðitímabils samkvæmt lögum nr. 61/2006 um lax- og silungsveiði. Þá krefjast áfrýjendur málskostnaðar í héraði og fyrir Landsrétti.
- 3 Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Landsrétti.

Málsatvik og sönnunarfærsla

- 4 Atvik málsins eru rakin í hinum áfrýjaða dómi. Svo sem þar kemur fram samþykkti aðalfundur stefnda 19. mars 2016 tillögu sem heimilaði stjórn félagsins að leigja út veiðihús þess að Fossási á þeim tíma sem ekki væri starfsemi í húsinu vegna þjónustu við veiðimenn. Heimildin var bundin því skilyrði að húsið yrði eingöngu leigt út til skyldrar starfsemi svo sem mælt væri fyrir um í e-lið 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006.

Tillagan var samþykkt með atkvæðum 23 félagsmanna stefnda gegn atkvæði áfrýjandans Ingibjargar Pálsdóttur. Við meðferð málsins fyrir Landsrétti upplýsti lögmaður stefnda að veiðihúsið hefði síðastliðið sumar verið leigt til tíu ára ásamt veiðirétti í ánni. Leigutakinn hefði samkvæmt samningnum heimild til þess að nýta húsið til skylds rekstrar árið um kring.

- 5 Aðdraganda málsins má rekja til þess að Ingibjörg Pálsdóttir fékk með dómi Hæstaréttar 13. mars 2014 í máli nr. 676/2013 staðfest að stefnda væri óheimilt nema með samþykki allra félagsmanna að leigja út veiðihús félagsins til almenns gisti- og veitingarekstrar utan skilgreinds veiðitíma samkvæmt lögum nr. 61/2006. Með lögum nr. 50/2015 um breytingu á fyrrgreindum lögum var bætt inn ákvæði í 1. mgr. 37. greinar laganna, e-lið, sem mælir fyrir um að hlutverk veiðifélaga sé að nýta eignir veiðifélags og ráðstafa þeim með sem arðbærustum hætti fyrir félagsmenn og því sé heimilt að ráðstafa eign félagsins utan veiðitíma til skyldrar starfsemi. Framangreind ákvörðun stefnda var tekin í framhaldi af þessari lagabreytingu.
- 6 Með hinum áfrýjaða dómi var komist að þeirri niðurstöðu að útleiga á veiðihúsi stefnda til almenns gisti- og veitingarekstrar, utan skilgreinds veiðitímabils samkvæmt lögum nr. 61/2006 bryti ekki gegn ákvæðum laganna eins og þeim hafði verið breytt, ákvæðum stjórnarskrárinnar eða ákvæðum samkeppnislaga nr. 44/2005. Var stefndi því sýknaður af kröfum áfrýjenda.

Málsástæður aðila

Málsástæður áfrýjenda

- 7 Áfrýjendur höfðuð mál þetta í því skyni að fá viðurkennt að veiðifélaginu væri óheimilt að leigja veiðihús félagsins út til almenns gisti- og veitingarekstrar utan skilgreinds veiðitímabils samkvæmt lögum nr. 61/2006 þrátt fyrir þá breytingu sem gerð hafi verið á ákvæðum 1. mgr. 37. gr. laganna. Byggja áfrýjendur á því að útleiga veiðihúss með framangreindum hætti sé andstæð ákvæðum laganna þar sem félögum með skyldubundna aðild sé óheimilt að stunda starfsemi sem ekki er skýrlega tilgreind í lögum auk þess sem hún sé ekki í samræmi við markmið laganna. Þá sé reksturinn ekki skyld starfsemi svo sem áskilið sé í e-lið 1. mgr. 37. gr. auk þess sem útleiga hússins utan veiðitíma samræmist ekki ákvæðum 4. gr. samþykktu félagsins um verkefni þess.
- 8 Á því er byggt að útleiga veiðihússins með þessum hætti sé andstæð stjórnarskrárvörðum réttindum áfrýjandans, Ingibjargar Pálsdóttur, þar sem ekki sé hægt að knýja hana til að vera í félagi sem stundi rekstur í samkeppni við rekstur gistihúss sem hún hefði með höndum í gegnum áfrýjandann Fossatún ehf. Ákvæði 2. mgr. 74. gr. stjórnarskrárinnar og 11. gr. mannréttindasáttmála Evrópu, sbr. lög nr. 62/1994, takmarki starfsemi skyldubundinna félaga við starfsemi sem sé nauðsynleg vegna almannahagsmuna eða réttinda annarra. Þá sé veiðihúsið sameign félagsmanna, sbr. 6. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006, og eignarréttur hennar því verndaður af ákvæðum 72. gr. stjórnarskrárinnar og 1. gr. samningsviðauka nr. 1 við mannréttindasáttmála

Evrópu. Lagabreytingin hafi takmarkað eignarréttarvernd áfrýjandans Ingibjargar samkvæmt þeim reglum sem gilda um óskipta sameign.

- 9 Að endingu byggja áfrýjendur á því að ráðstöfun veiðihússins með framangreindum hætti brjóti gegn ákvæðum samkeppnislaga þar sem stefndi starfi í skjóli opinbers einkaleyfis og njóti verndar. Ráðstöfun þess með þeim hætti sem samþykkt var feli í sér samninga og samþykktir sem leiði til samkeppnishindrana sem samræmist ekki samkeppnislögum.

Málsástæður stefnda

- 10 Stefndi byggir sýknukröfu sína annars vegar á því að áfrýjandinn Fossatún ehf. geti ekki átt aðild að málinu en hins vegar á því að heimild til útleigu veiðihúss utan skilgreinds veiðitíma falli undir lögbundið hlutverk veiðifélags eftir að ákvæði e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 tók gildi. Gisti- og veitingarekstur í veiðihúsi utan veiðitíma sé skyldur rekstur enda sé sama þjónusta veitt í húsinu á veiðitímanum. Lagabreytingin feli í sér breytingu á reglum um ákvörðun um ráðstöfun eigna veiðifélags svo sem algengt sé í félögum sem fara með sameiginlegar eignir félagsmanna, svo sem 14. gr. vatnalaga nr. 15/1923 og ýmis ákvæði laga nr. 26/1994 um fjöleignarhús.
- 11 Þá byggir áfrýjandi á því að ákvæði e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 brjóti ekki á neinn hátt gegn stjórnarskrárvörðum rétti áfrýjenda enda sé markmið ákvæðisins að tryggja að eignir veiðifélaga séu nýttar á arðbæran hátt. Þá er sjónarmiðum um að samkeppnislög hindri á einhvern hátt ráðstöfun félagsins á veiðihúsi til gisti- og veitingarekstrar utan veiðitíma hafnað.

Niðurstaða

- 12 Stefndi krefst sem fyrr greinir sýknu af kröfum áfrýjandans Fossatúns ehf. á grundvelli aðildarskorts, sbr. 2. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Krafa þessa áfrýjanda er á því byggð að stefndi stundi rekstur í samkeppni við hann. Verður því hafnað þeirri málsástæðu stefnda að sýkna beri af kröfu félagsins á grundvelli aðildarskorts.
- 13 Hvað kröfu áfrýjandans Fossatúns ehf. varðar er byggt á þeirri málsástæðu að brotið hafi verið gegn samkeppnislögum. Áfrýjandinn Ingibjörg Pálsdóttir byggir einnig á því að slík brot hafi þýðingu við mat á því hvort brotið hafi verið gegn stjórnarskrárvörðum réttindum hennar. Áfrýjendur hafa ekki fært fram haldbær rök fyrir því að ákvæði 14. gr. samkeppnislaga um að Samkeppniseftirlitinu sé heimilt að mæla fyrir um fjárhagslegan aðskilnað þegar fyrirtæki starfa í skjóli opinbers einkaleyfis eða verndar geti komið í veg fyrir útleigu veiðihúss. Þá hafa þau ekki sýnt fram á að ákvörðun aðalfundar stefnda um heimild stjórnar til að leigja út veiðihús félagsins geti fallið undir ákvæði 10. gr. samkeppnislaga um bann við samningum, samþykktum og samstilltum aðgerðum milli fyrirtækja sem hafa að markmiði eða

leiða til þess að komið sé í veg fyrir samkeppni, hún sé takmörkuð eða henni raskað. Verður málsástæðum áfrýjenda um brot gegn samkeppnislögum því hafnað.

- 14 Samkvæmt 1. gr. laga nr. 61/2006 er markmið þeirra að kveða á um veiðirétt í ferskvatni og skynsamlega, hagkvæma og sjálfbæra nýtingu fiskistofna í ferskvatni og verndun þeirra. Í því skyni að ná fram framangreindu markmiði er mælt fyrir um það í 1. mgr. 37. gr. laganna að mönnum sé skylt að hafa með sér félagsskap um skipulag veiði í hverju fiskihverfi. Í a- til f-lið 1. mgr. 37. gr. er nánar mælt fyrir um hvað felist meðal annars í hlutverki slíks félags. Með framangreindum dómi Hæstaréttar í máli nr. 676/2013 var því slegið föstu að ákvörðun veiðifélags um ráðstöfun stangveiði á félagssvæði sínu og samhliða henni ákvörðun um gisti- og veitingarekstur í veiðihúsi, sem reist hefur verið, á skilgreindum veiðitíma samkvæmt lögum nr. 61/2006 falli ótvírætt innan þeirra marka sem lög setja starfsemi veiðifélaga, sbr. c- og d-lið 1. mgr. 37. gr. laganna.
- 15 Svo sem áður er rakið samþykkti Alþingi, með lögum nr. 50/2015, breytingu á 1. mgr. 37. greinar laga nr. 61/2006 þannig að við málsgreinina bættist nýr e-liður þar sem mælt er fyrir um að hlutverk veiðifélaga sé að nýta eignir veiðifélags og ráðstafa þeim með sem arðbærustum hætti fyrir félagsmenn. Í því skyni sé veiðifélagi heimilt að ráðstafa eign félagsins utan veiðitíma til skyldrar starfsemi. Í athugasemdum við ákvæðið í frumvarpi til breytingalaganna segir að veiðifélagi geti meðal annars „verið heimilt að leigja út veiðihús í eigu veiðifélags utan hefðbundins veiðitíma, svo sem til gisti- og veitingarekstrar“. Þá kemur fram í lögskýringargögnum að meginástæðan fyrir lagabreytingunni sé að gefa veiðifélögum kost á að ráðstafa eignum á sem arðbærastan hátt. Ákvörðun stefnda um útleigu veiðihúss félagsins til gisti- og veitingarekstrar samræmist því tvímælalaust ákvæði e-liðar 1. mgr. 37. gr. laganna og er félaginu heimil að lögum. Þótt samþykktir veiðifélagsins heimili ekki þessa tilteknu starfsemi sérstaklega verður hún talin í nægjanlegum tengslum við þau verkefni sem félaginu eru falin samkvæmt samþykktum þess.
- 16 Að þessari niðurstöðu fenginni koma til skoðunar málsástæður áfrýjandans Ingibjargar Pálsdóttur um það hvort framangreind heimild e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 brjóti í bága við réttindi hennar samkvæmt 2. mgr. 74. gr. og 72. gr. stjórnarskrárinnar. Í reglu 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 um skylduaðild að veiðifélagi felst undantekning frá reglu 2. mgr. 74. gr. stjórnarskrárinnar um að engan megi skylda til aðildar að félagi. Svo sem fram kemur í stjórnarskrárákvæðinu má þó með lögum kveða á um slíka skyldu ef það er nauðsynlegt til að félag geti sinnt lögmæltu hlutverki vegna almannahagsmuna eða réttinda annarra. Í skylduaðild að veiðifélögum samkvæmt ákvæði 1. mgr. 37. gr. felst takmörkun á rétti veiðiréttarhafa til þess að skipuleggja veiði fyrir landi sínu auk þess sem ráðstöfun eigna veiðifélaga sem tilheyrar veiðiréttarhöfum, sbr. 6. mgr. 37. gr. laganna, lýtur sérstökum reglum. Af þessu leiðir að hlutverk veiðifélaga takmarkast á hverjum tíma af þeim verkefnum sem löggjafinn gagnert felur þeim en ótvírætt þarf að vera að þau séu í nánú

samhengi við tilgang laganna og þau markmið sem skylduaðildinni er ætlað að tryggja, sbr. áðurnefndan dóm Hæstaréttar í máli nr. 676/2013.

- 17 Við mat á því hvort hin lögbundna starfsemi rúmist innan heimildar 2. mgr. 74. gr. stjórnarskrárinnar til takmörkunar á neikvæðu félagafrelsi verður samkvæmt meginreglu íslenskrar stjórnskipunar um meðalhóf að gæta að því hvort lagaboð íþyngi mönnum að óþörfu og hvort unnt sé að ná sama markmiði með öðru og vægara móti, sbr. dóm Hæstaréttar 6. mars 2014 í máli nr. 144/2014. Sambærileg meðalhófsregla felst einnig í því ákvæði 2. mgr. 11. gr. mannréttindasáttmála Evrópu að slíkar takmarkanir þurfi að teljast nauðsynlegar í lýðræðisþjóðfélagi. Samkvæmt framangreindu þurfa takmarkanir á félagafrelsi að vera í þágu mikilvægra samfélagslegra þarfa og byggðar á málefnalegum grunni auk þess sem þær mega ekki ganga lengra en þörf krefur í því skyni að ná þeim markmiðum sem að er stefnt, sbr. hér til hliðsjónar til dæmis dóm Mannréttindadómstóls Evrópu 27. apríl 2010 í máli Varðar Ólafssonar gegn Íslandi, málsgrein 74, og dóm mannréttindadómstólsins 29. apríl 1999 í máli Chassagnou o.fl. gegn Frakklandi, málsgreinar 112 til 113.
- 18 Ekki er um það deilt í málinu að skylduaðild að veiðifélögum er í þágu hagsmuna veiðiréttarhafa. Fyrir liggur jafnframt að löng hefð er fyrir því hér á landi að veiðifélög byggji veiðihús í tengslum við nýtingu fiskistofna en þar er veiðimönnum boðið upp á gistingu og veitingar á veiðitíma. Hefur Hæstiréttur sem fyrr greinir talið það rúmast innan lögbundinna verkefna veiðifélaga og vera í nánu samhengi við tilgang laga nr. 61/2006 og þau markmið sem skylduaðild að veiðifélögum er ætlað að tryggja.
- 19 Með lögum nr. 50/2015, sem breyttu lögum nr. 61/2006, var nánar kveðið á um meðferð og ráðstöfun eigna veiðifélaga. Jafnframt var kveðið á um að heimilt væri að ráðstafa eign veiðifélags utan veiðitíma með því skilyrði að það væri þá gert til skyldrar starfsemi. Samkvæmt skýringum í frumvarpi því sem varð að lögum nr. 50/2015 byggði breytingin meðal annars á þeim rökum að þar sem veiðifélög væru fjárhagsleg félög og færu „á grundvelli skylduaðildar veiðiréttarhafa að félaginu með ráðstöfun fjárhagslegra eigna þess [beri] stjórnun veiðifélaga að leitast við að hámarka þann arð sem veiðiréttarhafar geti fengið af arðberandi eign sinni í veiðifélaginu líkt og á við um ráðstöfun veiðiréttar á félagssvæðinu“. Áfrýjandinn Ingibjörg mótmælir því ekki að henni sé skylt að vera aðili að veiðifélagi sem skipuleggi og stjórnir veiði á félagssvæði þess. Hún telur á hinn bóginn vegið of nærri félagafrelsi sínu með því að henni sé gert að vera aðili að veiðifélagi sem stundi samkeppnisrekstur við félag hennar, áfrýjandann Fossatún ehf. Því sé stefnda óheimilt að leigja veiðihús félagsins út til gisti- og veitingarekstrar utan veiðitíma.
- 20 Í málinu vegast annars vegar á hagsmunir veiðiréttarhafa af því að eignum veiðifélags sé ráðstafað á hagkvæman og arðbæran hátt og hins vegar hagsmunir áfrýjandans Ingibjargar af því að veiðihús félagsins sé ekki nýtt til samkeppnisrekstrar á sviði gisti- og veitingaþjónustu utan veiðitíma. Skylduaðild að veiðifélögum er sem fyrr greinir ætlað að tryggja skynsamlega, hagkvæma og sjálfbæra nýtingu fiskistofna í ferskvatni

og verndun þeirra. Af skýringum í frumvarpi því sem varð að lögum nr. 61/2006 er ljóst að í þessum markmiðum felst meðal annars að koma skipulagi á veiðar og fiskrækt svo einstakir veiðibændur geti ekki notið veiðinnar á kostnað annarra. Eru þannig lögð ákveðin bönd á réttindi einstakra veiðiréttarhafa svo þeir megi allir njóta veiðinnar, þar með talið arðs af veiðirétti sínum, á jafnræðisgrundvelli. Ljóst er að útleiga veiðihúss til gisti- og veitingaþjónustu utan veiðitíma felur í sér hagkvæma og arðbæra nýtingu eigna sem til hefur verið stofnað á þessum grunni í því skyni að félagsmenn megi njóta arðs af veiðiréttindum sínum. Verður ákvæði e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 því talið í samræmi við tilgang laga nr. 61/2006 og þau markmið sem skylduáðild að veiðifélögum er ætlað að tryggja. Þegar metið er hvort með ákvæðinu sé gengið lengra en þörf krefur í því skyni að ná markmiðum laganna verður litið til þess að ef útleiga veiðihúss í eigu veiðifélaga væri bönnuð utan veiðitíma væru eignarréttindi félagsmanna skert umtalsvert. Jafnframt athugast að í lagaheimildinni felst almenn regla til hagsbóta fyrir alla félagsmenn í veiðifélagi, þar með talið fyrir áfrýjandann Ingibjörgu. Þótt slík nýting geti hugsanlega takmarkað arðsemi af samkeppnisrekstri á hennar vegum verður samkvæmt öllu framangreindu ekki talið að hagsmunir hennar séu fyrir borð bornir með þeim hætti að brotið sé gegn áðurgreindri meðalhófsreglu. Verður því ekki talið að hin umdeilda útleiga veiðihúss stefnda gangi svo nærri félagafrelsi hennar samkvæmt 2. mgr. 74. gr. stjórnarskrárinnar og 11. gr. mannréttindasáttmála Evrópu að hún sé stefnda óheimil.

- 21 Með sömu röksemdum og að framan greinir verður ekki talið að heimild e-liðar 1. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 brjóti gegn eignarrétti áfrýjandans Ingibjargar samkvæmt 72. gr. stjórnarskrárinnar og 1. gr. samningsviðauka nr. 1 við mannréttindasáttmála Evrópu.
- 22 Samkvæmt því sem að framan er rakið verður niðurstaða hins áfrýjaða dóms um sýknu stefnda af kröfum áfrýjenda og greiðslu málskostnaðar staðfest.
- 23 Áfrýjendum verður gert að greiða stefnda óskipt málskostnað fyrir Landsrétti svo sem í dómsorði greinir.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður.

Áfrýjendur, Ingibjörg Pálsdóttir og Fossatún ehf., greiði stefnda, Veiðifélagi Grímsár og Tunguár, óskipt 1.400.000 krónur í málskostnað fyrir Landsrétti.

Rétt endurrit staðfestir

Gjald: 2.100 kr.

